

גמ"ר 2399/02/14 - פרקליטות מחוז חיפה נגד סמיח יאסין

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

גמ"ר 2399-02-14 פרקליטות מחוז חיפה נ' יאסין

בפני
השופט אבישי קאופמן
פרקליטות מחוז חיפה
בעניין:

המאשימה

נגד

סמיח יאסין

הנאשמים

גזר דין

המקרה שלפניי הינו של תאונת דרכים קטלנית מיום 19.8.12. על פי עובדות כתב האישום, בהם הודה הנאשם, הוא נהג במועד הנ"ל בשעות הצהריים, ברכב כשלצדו אחיו הצעיר אחמד זכרו לברכה. הנאשם נהג ברכב במהירות בלתי סבירה שאינה תואמת את תנאי הדרך, סטה ימינה, פגע בסלעים שבצד הדרך והתהפך. כתוצאה מהתאונה נהרג אחמד והנאשם עצמו נחבל בחבלות של ממש.

כאמור, הנאשם הודה באחריות לאירוע, והצדדים הגיעו להסדר ברכיב הענישה העיקרי ולפיו יוטל על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. באשר לרכיבי הענישה האחרים טענו הצדדים לפניי. המאשימה סבורה כי באה לקראת הנאשם ברכיב המאסר, התחשבה בעובדה כי המנוח הוא אחיו, ולפיכך ביקשה החמרה ברכיבים האחרים ובמיוחד ברכיב של פסילת הרשיון.

לעומתה סבור הסנגור כי אין להחמיר עם הנאשם, יש להתחשב בטרגדיה שפקדה אותו ואת משפחתו ולגזור עליו פסילה במתחם שבין שלוש לשש שנים, כאשר הסנגור סבור שיש להקל במקרה זה.

ההלכה המנחה שקבע בית המשפט העליון לעניין הענישה הראוי במקרה של תאונת דרכים קטלנית היא:

"קיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונות דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות...."

ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל.

כלומר, השיקול המרכזי בקביעת העונש הוא רמת הרשלנות, בעוד שנסיונותיו האישיות של הנאשם מהוות שיקול משני בלבד, כשהעונש הראוי בדרך כלל הינו מאסר בפועל.

מתחם הענישה -

בתיקון 113 לחוק העונשין תשע"ב-2012 נקבע עיקרון מנחה בענישה המבטא יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב. לחוק העונשין תשל"ז-1977). לצורך קביעת מתחם הענישה בנסיבות המקרה יש להתחשב בערך שנפגע בעקבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות המקרה כמפורט בסעיף 40ט. לחוק העונשין.

ככל שמדובר בעבירות המתה קיימת פגיעה באינטרס ציבורי הראשון במעלה שהוא שמירה על קדושת חיי אדם ותחושת הביטחון של ציבור המשתמשים בדרכים באשר הם, לפיכך מקום בו מקופחים חיי של אדם ברי כי הפגיעה בערך זה היא מרבית.

החוק קובע עונש מינימלי של שישה חודשי מאסר, כאשר העונש המקסימלי הוא מאסר לתקופה של שלוש שנים בד בבד עם פסילת רישיון לתקופה מינימלית של שלוש שנים.

כאמור לעיל, המרכיב המרכזי בקביעת העונש הראוי הוא **זרנות** הרשלנות, אולם לצדה יש לדעתי לבצע אף הבחנה **בסוג** הרשלנות. היינו, האם מדובר בתאונה הנגרמת מהיסח דעת או חוסר זהירות רגעיים, שמא מדובר בהתנהגות מסוכנת מודעת או נמשכת של הנהג. התייחס לכך בית המשפט המחוזי בבאר שבע:

יש להבחין בין התנהגות נהג, הננקטת מתוך בחירה מודעת, כגון נהיגה במהירות גבוהה, אי ציות לתמרור או לרמזור, עקיפה בפס לבן, נהיגה ברכב לא תקין וכיוצא באלה דוגמאות בהן נתונה בידי הנהג האפשרות שלא לפעול בדרך שגרמה לתאונה, לבין נהיגה מסויימת שאינה נעשית מתוך בחירת הנהג, כגון תגובה לא מקצועית להחלקת הרכב, עליה לא מקצועית משולי הדרך לכביש, כניסה לעקומה בזווית לא מתאימה, תגובה מבוהלת לאירוע מפתיע וכיוצא באלה דוגמאות בהן נגרמות תאונות על רקע חוסר מיומנות של הנהג או חוסר תשומת לב שלו לשבריר שניה. בעוד שלענישה מחמירה במקרים הראשונים יש הצדקה מוסרית ועניינית, והיא יכולה להרתיע אחרים מלנהוג באופן מודע ומבחירה, בצורה מסוכנת, הרי שאין זה מוצדק ואין זה מועיל להעניש בחומרה על נהיגה לא מיומנת או על שבריר שניה של חוסר תשומת לב, שכל אדם חשוף להן ואין הן נעשות מתוך בחירה או מזלזול בכללים.

ע"פ 4208/07 מדינת ישראל נ' נאפוז אבו שריקי.

במקרה שלפני המדובר, לצערי, באירוע מהסוג השני. אין מדובר בטעות או נהיגה לא מיומנת. הנאשם נהג ברכבו במהירות גבוהה מהמותר שלא תאמה את תוואי הדרך ותנאיה, עובדה שגרמה לאובדן השליטה ברכב ולתוצאה

הקטלנית. זו לא היתה נהיגה מתוך אילוף, לא טעות בשיקול הדעת ולא החלטה שהתקבלה בשבריר שניה. הנאשם בחר לנ ג דרך שנהג ועשה זאת ככל הנראה לאורך זמן, עד אשר גרם הדבר לתוצאה הטראגית אליה בוודאי לא פילל. משכך, מדובר ברשלנות משמעותית שבוודאי אינה ברף הנמוך.

לאור האמור לעיל, ולאור הפסיקה המוכרת של בית המשפט העליון, אני סבור כי במקרה בו לא היה מדובר בטרגדיה משפחתית, היה נקבע מתחם הענישה של מאסר לתקופה שבין 9 חודשים ל-15 חודשים, וזאת לצד פסילת רשיון נהיגה לתקופה של שבע עד חמש עשרה שנים.

ראו לעניין זה, בין השאר ע"פ 1826/14 **רווית דוד נ' מדינת ישראל** שם נגזרו 20 חודשי מאסר על נהגת שגרמה למותו של אדם עקב עקיפה רשלנית, רע"פ 4581/14 **איתיאל סיסו נ' מדינת ישראל** שם נגזרו על הנאשמת 18 חודשי מאסר בגין תאונה בה נהרגו שני נוסעים, לאחר שנמצא כי נהגה במהירות מופרזת, עפ"ג (חיפה) 10720-06-13 **מחמד מצראווה נ' מדינת ישראל** שם נגזרו על הנאשם תשעה חודשי מאסר בגין תאונה קטלנית שנגרמה בעת עקיפת רכב אחר, ולמרבה הצער הדוגמאות רבות מספור.

הענישה במקרה דנן:

כאמור לעיל, המאשימה הסכימה להסתפק בענישה של שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. המדובר בענישה שמתחת למתחם המקובל וזאת לאור נסיבות המקרה, כפי שפורטו בידי בא-כוחה. סבורני כי עמדתה של המאשימה בעניין זה ראויה ונכונה ואין סיבה שלא לקבלה.

עם זאת, אינני סבור כי ההקלה לה הסכימה המאשימה ברכיב המאסר מחייבת החמרה ברכיבים אחרים, כפי שהיא אינה מחייבת הקלה גם ברכיבים אחרים. הימנעות המאשימה מדרישה למאסר ממושך אינה בבחינת "לפנים משורת הדין" והיא המדיניות המקובלת והראויה במקרים בהם הקורבן הינו קרוב מדרגה ראשונה של הנהג, וכאשר שאר הנסיבות מצדיקות ומאפשרות זאת.

לפיכך, סבורני כי הענישה ברכיבים אחרים צריכה להיות בהתאם למתחם המקובל.

הרכיב העיקרי בו קיימת מחלוקת בין הצדדים הינו רכיב פסילת רשיון הנהיגה. במקרה דנן, בו מחד גיסא מדובר ברשלנות משמעותית ומאידך גיסא במי שעברו מלמד עליו שאין זו דרכו הרגילה, ראיתי לנכון לקבוע את תקופת הפסילה בצד הנמוך של מתחם הענישה, ולגזור על הנאשם פסילה בת שמונה שנים.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

שישה חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות, ביד עזרא ושולמית בכרמיאל, כמפורט בחוות דעתו של

הממונה על עבודות השירות מיום 2.2.15.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 21.5.15 בשעה 8:00 ביחידת עבודות השירות במתחם תחנת משטרת טבריה.

הנאשם מוזהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

אני דן את הנאשם ל - שישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 8 שנים בניכוי 3 חודשי הפסילה המנהלית.

רשיונו של הנאשם נפסל עד תום ההליכים, כאמור בהחלטה מיום 15.9.14 ויתרת הפסילה תחושב מתאריך הפקדת הרשיון בהתאם להחלטה הנ"ל.

בנסיות תיק זה, כאשר על הנאשם הוטלה פסילה ממושכת ומאסר מותנה אם יפר את האיסור, לא מצאתי מקום להטלת פסילה מותנית. כמו כן, לאור מאסרו של הנאשם, גם אם בעבודות שירות, אינני גוזר עליו קנס ומוכן שאין מקום לפיצוי בתיק זה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 1414 מאי 2015, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד הרשקוביץ וב"כ המאשימה מתמחה גב' זנו טלאור.